

Inquietud

Ressò de la Penya

Abril 1955

AD USUM PRIVATUM

Número 3

EDITORIAL

El júbilo y la esperanza que nos infunden nuestros valedores ante la Divinidad infinita, son vivos y operantes en nosotros, en nuestra entrañable Peña Cultural Barcelonesa y, como eco espiritual de ésta, en estas páginas de "Inquietud", que quieren ser para todos como unos momentos, lo más frecuentes posible, de alejamiento del materialismo y de la sordidez en que nos sumerge, cada día, la áspera lucha por las necesidades de la vida.

Nuestros valedores ante el Infinito son, bien lo sabéis, SANT JORDI i LA MORENETA, cuya misión en los cielos es velar por los destinos de la tierra catalana. Y ante esa santa pareja, también emparejada en los días de sus fiestas, el júbilo alegra nuestros corazones y la esperanza ilumina nuestra alma enfervorizada.

LA MORENETA preside nuestra Comisión de Cultura. Ella nos aliena y nos guía en nuestros ilusionados trabajos para vosotros, amigos consocios; ella nos infunde cada día más el amor a esta tierra bendita, de cuyos efluvios tenemos el alma saturada.

Pero si SANT JORDI y nuestra excelsa MARE DE DEU DE MONTSERRAT, van unidos en su protección a Cataluña; si van también de la mano en el orden del Santoral, ¿por que no han de presidir, juntos, nuestras inquietudes espirituales y ese pequeño tesoro cultural que es nuestra Biblioteca?

Se va a realizar una pequeña obra de separación entre la sala-biblioteca y el rincón de trabajo de nuestra Comisión. Y un excelente compañero y colaborador, el amigo Porqueras, va a decorar como él sabe tal separación. Creemos que entonces habrá llegado la hora de entronizar, junto a LA MORENETA, a SANT JORDI, el Santo Caballero que preside nuestros destinos y nos guarda de la hidra maligna.

Pasemos jubilosamente esas inefables fiestas, entre buenos libros y rosas fragantes, y mantengamos siempre viva la esperanza, la esperanza de obtener lo que con mayor anhelo deseamos.

M.A.F.

En aquest mes comença la Primavera, la millor estació de l'any. Des d'aquestes planes li donem la benvinguda. Ja s'hauran acabat els freds i les llargues vetllades vora el foc. Ha arribat l'època de les delícies sortides a les muntanyes aimades, on respirarem l'aire purificat pels milers d'arbres florits, promesa de saborosos fruits. L'esguard es gaudirà en la contemplació dels prats color verd maragna, guarnits d'una munió de flors silvestres de variats i bells colors, que perfumem l'ambient amb la flaire de les més subtils aromes.

Aviat tornaran les orenetes de llur hivernada a la llunyana Àfrica i ompliran l'espai amb ses estil·litzades i obscures siluetes, anunciant la més felicitat de les estacions.

Als boscos, les bestioles innúmeres desperten ja del sopor hivernenc i tresquen alegroies entre la boscúria. Els rierols, augmentat llur caudal per les aigües del desglaç, que davallen dels cims de les muntanyes, contribueixen amb la remor de son corrent, junt amb el cant dels ocells a donar sonoritat al paisatge.

Tota la Natura, vibra amb renovellada vitalitat i es vesteix amb ses millors gales, com entonant un càntic de lloança a la majestat de la Divina Creació.

Meditant aquests dies, he pensat que també a la vida de l'home hi ha una Primavera; diuen que la joventut és la Primavera de la vida, però jo crec, que la veritable Primavera de la vida comença el dia mateix que, abandonant l'esperança de trobar la felicitat, d'una manera material, se dollem la nostra sed espiritual en les aigües de vida eterna que brollen al peu de la Creu de Crist i fem entrega del nostre cor a Jesús. Aleshores coneixerem aquesta Primavera, que si som fidels fins al final serà eterna.

DIA DE SANT JORDI

Avui és dia de glòria,
de joia al rostre i a l'esperit.
Sant Jordi que triomfaràs,
Patró nostre,
som fidels seguidors del teu camí.

Rosa de passió, rosa vermella,
com la sang xardorosa al nostre cos.
Símbol vivent de l'ansia més bella,
més enyorada, i estimada dels nostres
(amors.)

L'esperit com fantasieja entre llibres;
s'escola entre les lletres com infant
(renouer.)
S'admira i meravella i abastar-ho tot
(voldria)
que és dia de fal·leres i de goigs
(acomplerts)

MONTSERRAT.

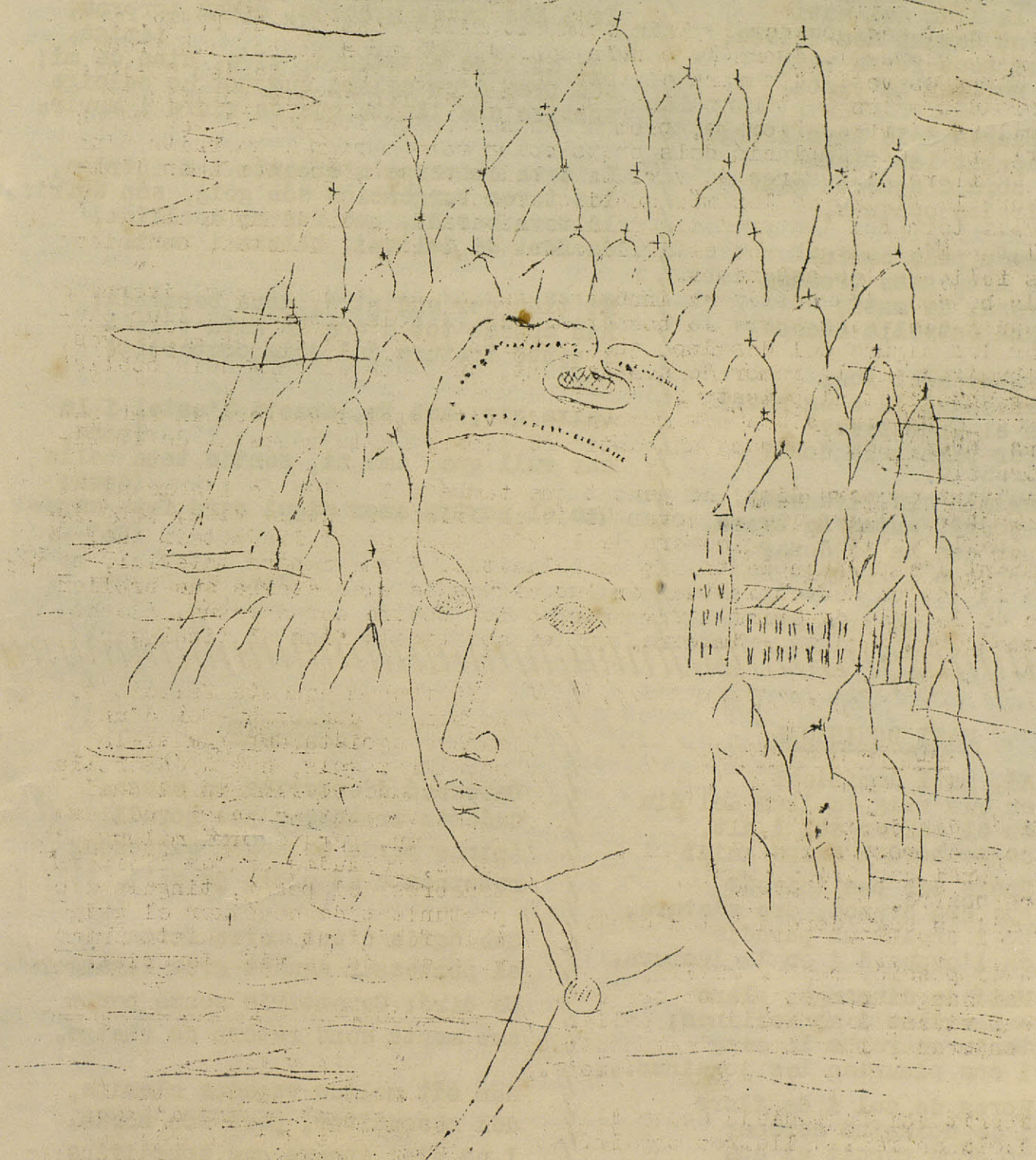
Si trobem aquesta felicitat,
no hem de conformar-nos d'una
manera egoista amb gaudir-la
nosaltres sols, hem d'ésser llu-
menars que il·luminin el camí
de la Veritat; el camí que mena
vers Déu, perquè així milers d'a-
nimes, perdudes ara en l'hivern
tenebrós del pecat, tinguin l'o-
portunitat de conèixer el goig
i la felicitat d'aquesta Prima-
vera que és la vida de Crist.

A V I S

El present número d'Inquietud dedicat als nostres Patrons de Catalunya, no ens ha permès publicar la rèplica que hem rebut en contestació a l'interessant punt de vista de l'amic Sr. Joan Ochoa, que llegireu en aquestes pàgines.

Veuríem amb goig que d'altres amics hi diguessin la seva.

LA REDACCIÓ

PLANA POETICA

UNA VIDA NOVA

Dins la llum del matí
la gent damunt meu llisca,
ombres sens forma veig
i em nuvolen la vista.

Les pluges dels anys llargs
han apagat les flames
dels cors d'aquesta gent
de mirades opaques,

i vaguen pels camins
d'una nit, sens promesa
d'aurora, de matí,
o d'una estrella encesa.

On trobarem el foc,
que encengui la sang nova?
On és el Prometeus?
On, per parir, la dona?

Que cremin els Pireneus.
i es forgi, entre la brasa,
l'ésser que ha de donar
vida nova a la raça!

J. Arbonès

SONET DEL BELL-NEGUIT

Tant les teves gràcies, m'han corprès;
(amiga,
que et tinc a tothora, viva, dins de mi;
sóc pres d'un deliri que tot ho calciga
sostinc una lluita que és viure i morir.

La teva conversa m'encanta i m'intriga,
les teves turgències són goig, són sofrir,
la teva besada, que res no deslliga,
és font de deliqui, bàlsam i verí.

Et tinc cor endintre, dona benamada;
has copsat tot d'una la meva volada
i sento fretura del goig compartit!

Deixa que, amb tu, abasti l'estel i la
(rosa,
car vull que, amb mi, sentis tota bella
(cosa:
Que el nostre amor sigui carn feta espe-
(rit...

Jean de Bages.

MATÍ DOMINICAL

Ai, matí dominical
en que veig la llum del dia
en el carrer sol i alt,
sense nord i sense guia!

Encís del pas indecís
que ara avança, ara s'atura,
ho i creant un paradís
en l'esguard i en la lectura.

Matí de diumenge, blanc
- parelles i mantellines;
tenim en repòs la sang
i ens plaurien les joguines...

Hores de sol i de flors
i de moixaine serena;
no dona neguit el cos
i cap dol no ens dona pena.

Matí líric i suau,
d'hora curta, solellada;
fins núvol, el cel és blau
i tota cosa embaumada.

No us dic pas adéus iau:
fins diumenge, matinada!

M. Altimiras.

CONFESSIO

Deserciò d'esperits en massa.
Cadenes trencades pel rovell.
Animes perdu es sense carcassa,
retornem a un poble ja vell.

Què seria d'una terra forta
si portessin aquest gros bagatge?
Us diré: Cementiris sense porta
amb morts sens retorn de viatge.

Han oït moltes vegades clarins,
del ressucitar, però són morts.
I us dic: encara que sondivins
enlairaressin el pols; i els records?

El Déu Gran m'ha confessat:-
fins que no cremis els morts,
la teva terra serà un pecat.
on tots heu de fer-vos forts.

R. Botines.

En un reconet del jardí una aranya petiteta començava a teixir una teranyina. Era una aranya d'aspecte simpàtic. Tenia l'aparença d'una aranya bona minyona, de tarannà pacífic i de no posar-se mai amb ningú. Feia la seva tasca amb una mica de catxassa, però curosament i amb mida.

Ja era la tercera tela que començava aquell matí. Les dues vegades anteriors havia escollit uns indrets molt transitats pel fill dels amos del jardí i en poca estonali havia partit els fils que amb tanta pulcritud segregà. Aquesta vegada havia decidit que no li tornés a passar-hi per aixó aquell reconet li semblà ideal. A més hi tocava una mica el sol i s'hi estava d'allò més bé.

De tant en tant s'aturava a contemplar la seva obra. Un rajolí de sol, que es filtrava amb penes per entremig de les fulles d'una figuera, arrencava irisacions del troc de fil acabat de fer que embadalien la simpàtica aranyeta. Era una xic orgullosa, això sí, però com que no feia mal a ningú, no hi donava massa importància i es permetia aquesta llibertat.

Mica a mica s'anà formant la figura d'exàgons concèntrics de meravellosa simetria. Més pauses, més embadaliments, més treballar, i...
- Ja està llesta! - exclamà a la fi -

Tot seguit es passejà per tota la teranyina amb la satisfacció de qui es passeja per damunt d'una catifa nova. Després es va situar en un angle on tocava el sol i es posà a descansar. Des d'aquell punt estratègic odirà una mosca que es refregava les potes damunt d'una fulla i pensà amb delectança:

- Bé, s'apropa la minestra pel dinar! -

La mosca, alienà als pensaments que despertava el seu cos rabassudet, va planejar lentament i es posà amb totes ses potes en la teranyina.

Més de sobte, zas!, com una fuetada, el bastó caigué i afollà d'un cop l'obra mestra de l'aranyeta. Fou tot tan ràpid i sobtat que quan aqueta s'adonà del que passava, es va trobar a terra i veié espàrdida una massa, que li semblà informe, calent-li a sobre, i... res més.

La massa informe era el peuet d'En Jordi, el fill dels amos del jardí, qui a la vegada fou l'autor de la destrucció de la teranyina. La tenia agafada amb les aranyes des d'un cop que, per primera vegada, va oïr allò de: "Sant Jordi mata l'aranya". Sempre més, des d'aquell dia, aranya que veié, aranya que mata. Mata aranyes malignes, verinoses, de mala bava, com diu el poeta que era la que va matar Sant Jordi, però també va matar-ne d'inofensives, com aquella que acabava d'esclafar amb el peu, que tot el que havien fet era alliberar la Humanitat d'unes quantes mosques i potser d'algun mosquit.

Quan En Jordi aixecà el peu, tot el que restà de l'aranyeta fou una taca petiteta, una mica més fosca que el color de la terra, i... res més.

Diuen que, en aquell recó del jardí, en el mateix lloc on va morir la dissortada aranyeta, va neixer, un Dia de Sant Jordi, un majestuós roser i que cada any per aquella data esclaten les poncelles i unes roses blanques com la llum de la lluna que de nit les besa.

"En els aires del dia de Sant Jordi, hi ha olor de roses i amor a la pàtria. I encara que al mercat i al jardí hi hagi també flors d'altra mena, i encara que tots els dies ainem prou a Catalunya, el dia de Sant Jordi fa un olor, com cap altre, de pàtria i roses."

(J. Maragall)

El camp, desert. La solitud planava sobre els cadàvers. La vermellor de les grosses glevs de sang era present per tot arreu. Què era tota aquella desfeta? Eren senyals d'una vida estingida. Tot pertanyia a l'apans. Sols quedaven les restes d'uns fets que qualsevol podia esbrinar, mes no narrar. Els homes morts devien haver tingut una gran febre per tot aquell desastre. Qui guanyà? Ningú; tots moriren, tan sols restava el motiu de la guerra, que tornaria a viure per a morir.

ooo.

Ha sortit el sol. Els cossos dels morts s'han filtrat en la terra i de la saó han crescut uns petits rosers en testimoni de purificació divina. Mens pures i ignorants del foc i del sofriment que desprenen les roses, les culen d'una a una. Les porten a una antiga capella d'un Sant baró guerrier, que lluità contra un monstre de la terra, que devorava terres, països i donzelles desvalgudes.

La capelleta alada al capdamunt del turonet més alt guaita tota la vall. De lluny sembla que l'ull de bou de la façana esguardi alguna cosa horrorosa, temerosa que pugui ressucitar.

Dins d'ella, tot rústec i molt pobre, sols hi ha un altar amb un sant muntat a cavall que, espordit, s'aixeca potes enlaire. Ell, el Sant, amb una mà té fermes les regnes i amb l'altra enfonsa una llarga llança en la boca de la grossa fera que, com més la miro menys puc capir que pugui morir.

M'ha contat un vell del voltant, que el drac mor cada nit i reviu al matí, però gràcies a aquest Sant estem salvats per tota l'eternitat.

Avui celebren la festa anyal, cobrint-lo de flors per a fer-li vots de gràcies per la contessa guanyada i per les que haurà de guanyar; perquè, segons diuen, d'aquestes feres encara en queden, i jo diria que, ara, més que mai.

Els tocs de les petites campanes de la capella van tocant lentament, fins que per camins i corriols, per a'honorar el Sant herbi; és aleshores que les bones campanes, encara que petites, fan un so alegroi de victòria i d'alegria d'un futur realitzat amb majestuós triomf.

Victòria !!! cantem tots homes, dones i infants corren a agenollar-se davant seu en preguera per l'incert esdevenidor.

Així sia, venerat Sant Jordi.

BARBARISMES

El barbarisme és escrit en majúscula i el mot correcte en minúscula.

ACLARACIÓ; aclariment	ADELANTAR; avançar
ACLARATORI; aclaridor, esclaridor	ADEMAN; gest, moviment
ACOMETRE; escometre	ADEMÉS; demés, encara, ultra això
ACOMODO; conveniència	ADIOS; adéu, adéu-siau
ACONDICIONAMENT; condicionament	ADIVÍ; endeví
ACONDICIONAR; condicionar, acondicionar	ADOLEIXER; patir, pecar
ACONTEIXEMENT; esdeveniment	ADORMIDERA; cascall
ACOPI; provisió	ADORNO; ornement, adornament, adorn
ACORDEON; acordió	ADREDE; espressament, a posta, a dietciat, a dretes
ACORDES; d'acord	ADUANA; duana
ACOTAR; afitar	AEREA; aèria
ACRISSOLAR; depurar, purificar	AFFEAR; enlletgir, blasmar
ACUNYAR; encunyar	AFIANÇAR; afermar
ACURRUCAR-SE; afracurar-se	AFORO; aforament
ADAMASCAT; damasquinat	AFRENTA; afront.
ADELANT; avenç, progrés	

Sempre és abellidor parlar de llibres, i sobre tot dels llibres que hom estima per la incal·lable companyia que us han fet en tantes hores d'aquest nostre viure inútilment atrafegat.

Repasant els índexs de lectures de la nostra biblioteca social, veiem que els lectors encara no han trobat el sabor de la nostra literatura, ni el mèrit insuperable de les traduccions en la nostra llengua. Es tot un infinit meravellós que tenim a mà, que ens espera, per a oferir-nos un goig d'una intensitat insospitada.

Doneu una ullada als títols de la "Biblioteca Selecta", que tenim en els nostres prestatges i, cal dir-ho, no gaire sol·licitats. Preneu a l'atzar una novel·la o unes narracions, i ja sabreu dir-nos com s'haurà examinat el vostre gaudi, el vostre horitzó espiritual. Això referint-nos, per avui, únicament als nostres escriptors, car un altre dia ja us parlarem de les joies universals traslladades al català amb una perfecció única.

Ja gairebé vells lectors, voldríem fer-vos compartir el nostre enamorament i, passi la paraula, la nostra golafreria per les grans obres que han produït els nostres escriptors. I en gràcia d'això, no preneu a mal que fem una mica de cicerone literari. L'ordre no vol dir en aquest cas preferència. Si Déu ens dona vida, i a vosaltres paciència, us parlarem de tot una mica, en l'afany de fer-vos entrar en el clos de les belleces de la nostra llengua.

Sense comentaris de cap mena, perquè volèm que sigueu vosaltres mateixos els descobridors d'horitzons insospitats, ara ens vénen tres títols a la memòria. Preneu-ne un qualsevol, i després ja tindrem lleure d'esplaïar-nos en el comentari: "MOMENT MUSICAL", "ELS SOTS FERESTECOS" i "LAU-RA A LA CIUTAT DEIS SANTS".

SECCIO DE RAONS

"ADMIRADOS AMIGOS DE "INQUIETUD":

Sin rasgarme las vestiduras, ni considerar herejía vuestra opinion sobre si "PEÑA" es o no el apropiado nombre a nuestra Casa, difiero de vuestros puntos de vista, amigos de "INQUIETUD". Intentaré razonar: Decía que el nombre no es más que un signo externo, que el hábito no hace el monje... pero consideráis que nombrar a nuestra Casa "PEÑA", es poco menos que hacer el ridículo, puesto que nos consideramos un gramo de arena y somos una montaña.

Bien, bien. Si mis modestos conocimientos de la gramática y de la geología no me engañan, creo que "Peña" no es sinónimo de gramo de arena y que para formar una peña se necesitan bastantes más granos de arena que socios cuenta nuestra Entidad. Peñas hay con proporciones tan gigantescoas que la comparación con una modesta partícula de su estructura nos resulta de difícil comprensión.

Y de ahí, de esa similitud que vosotros me ofrecéis en vuestro Editorial, sale la razón del porqué nuestro nombre no está mal aplicado. Si nuestra Entidad rebasa los mil asociados, son mil granos de arena que, agrupados por un ideal social y cultural, forman una "PEÑA" bien conjuntada, bien definida en su forma y en su estructura; una "Peña" que a mayor crecimiento de las moléculas que la forman, mayor será su fuerza, su poder de expansión y su visión desde los más distantes puntos de mira.

Y no queramos minimizar el nombre de "PEÑA", porque Entidades hay que llevan este signo en su anagrama y bien patente está su potencia y conocimiento, no ya en el orden local ni nacional, sino en el plano internacional: "PEÑA RING", "PEÑA MOTORISTA BARCELONA" etc.

La verdad siempre ha de prevalecer, verdad es, pero no veo donde está la verdad en este asunto, ya que "todo es según el color del cristal...", y si tema apasionante hay sobre la denominación de nuestra Entidad, no en el primer nombre de nuestra trilogía nominal, creo que es en el segundo, ¿es cultural todo en esta Casa? Os brindo tema, amigos.

JOAN OCHOA.

UN SOCIO CADA MES
(Entrevistas cordiales)

La entrevista mensual se frustró. Confiaba traer aquí al nuevo Presidente elegido en la pasada Asamblea; pero el personaje se esfumó. Sus quehaceres particulares le llamaron a Madrid. Sin tiempo para poder esperar su regreso, he dirigido mis tiros a otra parte. La inminencia de La Fiesta del Libro y la de Nuestra Señora de Montserrat, Patrona de la Peña, imponen la actualidad a otro personaje. Se trata de D. Mariano Altimiras, Presidente de la Comisión de Cultura, al cual encontramos con sus adláteros en plena fiebre de organización.

- Diga Vd.: ¿Cómo se presenta las fiestas máximas de la Comisión de Cultura? -
- Nuestra afán, es superarnos constantemente, y aún cuando todos sabemos que igualar los programas y las realidades de las grandes fechas que vamos de nuevo a celebrar, efectuadas por beneméritas comisiones de Cultura anteriores, es cosa muy ambiciosa, vamos a intentar dejar de la de este año un buen recuerdo, y al programa que ya conocen nuestros socios nos remitimos.-
- ¿Detalles? -
- El programa es generoso; lealo, amigo. (Me da uno. Lo veo muy largo y prometo leerlo con calma)-
- Para la Fiesta del Libro, ¿espera muchos donativos? -
- Es proverbial la generosidad de nuestros consocios, y mucho esperamos de ella.-
- ¿Planes futuros de su Comisión? -
- ¡Son tantos! Por lo pronto vamos a empezar un curso de alemán, que ya cuenta con nutrida inscripción. Tenemos en marcha, y esperamos a que sume un gran número de adictos, una sección que denominamos "Els amics de la música clàssica". Ya tenemos un magnífico toca-discos y no faltará buena discoteca... Preparamos como una de nuestras grandes ilusiones, una fiesta de la poesía... Trabajamos en la organización y puesta en marcha de unas veladas de Teatro, en mayúscula, a título experimental.
- ¿Su Comisión se ve asistida por los socios en general? -
- Contamos con muchos, y muy entusiastas; pero esperamos más, muchos más.-
- ¿Ha pensado Vd. algo para atraer a los socios a la Biblioteca? -
- La mejor atracción: muchos y buenos libros; muchas y buenas conferencias. Unas buenas mesas para leer con más confort. -
- Dígame Vd. ¿Muchos alumnos a las clases de idiomas? -
- Los que asisten, modélicos. Para aprender, nunca son bastantes, y quisiéramos mayor número. -
- ¿Qué persiguen Vds. con la edición de "Inquietudes"? -
- Estimular vocaciones; suscitar polémicas constructivas; elevar el ambiente cultural de nuestra Casa. -
- ¿Qué libros cree Vd. que faltan en la Biblioteca? -
- La colección Bernat Metge, La Enciclopedia Espasa, el Diccionario de Pompeu Fabra, una Historia Universal, una Historia del Arte, las obras completas de Dostoiéwski; las grandes novelas clásicas y modernas, las....., en fin, tenemos poco y nos falta mucho. Necesitamos también..
- Pare Vd., por Dios. De lo contrario nos suelta todo el Catálogo Bibliográfico Mundial.

Amigos lectores, tenéis ahora la palabra. A cubrir de libros este paladín de la cultura en nuestra casa.

A ver si entre todos lo hacemos callar.